

proposita, et a mente et doctrina D. Thom. — Ex quibus manifestum est, illam sententiam non posse accommodari ad primam opinionem in principio positam; quia illa non loquitur de solemnitate tantum externa et vulgari, sed de illa quæ vim confert dirimendi matrimonium. Et præcipue aliena est illa declaratio a mente D. Thomæ, qui aperte loquitur de solemnitate, cui adeo repugnet matrimonium, ut nec de absoluta potestate Pontificis, aut valere aut licere possit. Sic ergo negatum a nobis est, talem solemnitate posse ex sola consecratione, aut benedictione provenire. Unde ad fundamentum illius opinionis respondemus, solum procedere de solemnitate extrinseca pertinente vel ad ornatum actus, vel ad summum ad actus valorem in sua intrinseca specie et obligatione; et de hac solemnitate procedunt exempla inducta, et ratio seu proportio ab eis sumpta. Et sic fatemur, aliquam consecrationem aut benedictionem esse solemnitate proportionatam, ut emissio talis voti decenter et ornate fiat; non tamen inde fit vel esse necessariam ad valorem, vel sufficere ad prædictam efficaciam actus, nisi per aliquam legem id instituat, multoque minus esse per se et natura sua sufficientem ad dandam actui substantialem solemnitate, quæ in efficacia ad inhabilitandam personam consummatur. Nec aliud probat antiquus usus talis consecrationis aut benedictionis.

18. *Satisfit sententiæ D. Thomæ.* — Sed quid ad D. Thomam? *Medin.*, d. lib. 4, *Controv.* 7, c. 35 et 36, omnino contendit, D. Thomam illam opinionem, ut sonat, docuisse, et in ea re falsam sententiam tenuisse vel approbasse. Idque, inter alia, suadere conatur ex veterum Thomistarum expositione, qui, ut votum solemnne castitatis esse indispensabile defenderent, per eam benedictionem nescio quid monacho indelebiter imprimi docuerunt, ut ille ait. Nihilominus Soto, lib. 7 de *Just.*, q. 2, art. 5, et in 4, dist. 38, q. 2, art. 1, exponit D. Thomam, ut non intellexerit, benedictionem solemnem, quæ externo ritu, et cæremoniis ac orationibus fit, dare voto formaliter aut efficienter substantialem solemnitate vel efficaciam ad inhabilitandum personam voventem ad matrimonium; sed per illam, tanquam per quoddam signum, solemnitate voti explicasse, quia cum illa induci solet. Et hanc expositionem sequuntur multi moderni Thomistæ, et Sancius supra; et mihi etiam non videtur credibile, existimasse D. Thomam exter-

nam benedictionem per se posse, aut aliquid imprimere voventi, aut dictos morales effectus infallibiliter et ex se habere, quia talis assertio valde absurda est, et nullo fundamento nixa, ut probant supra adducta. Verumtamen etiam difficile intelligitur quomodo illa benedictio sit certum signum solemnitate voti substantialis, cum et sine tali benedictione possit dari votum proprie solemnne, et super emittentem vota tantum simplicia possit cadere talis benedictio. Probabile ergo est, quod supra dicebam, D. Thomam per consecrationem et benedictionem nihil aliud intellexisse, quam ipsammet traditionem qua profitens religionem seipsum religioni tradit, et docuisse hanc esse voti solemnitate; et sic coincidit illa opinio cum alia capite sequenti tractanda. Et tacite sic etiam exponit D. Thomam Petrus Soto, lect. 5 de *Matrim.*, ad finem.

CAPUT VII.

UTRUM SOLEMNITAS VOTI CASTITATIS CONSISTAT IN DONATIONE SEU TRADITIONE SUI IPSIUS, QUAM RELIGIOSUS DEO ET RELIGIONI FACIT.

1. *Traditio religiosi facta religioni distinguitur re ipsa a voto castitatis.* — Supponit hæc quæstio, in professione religiosa duo intervenire: unum est donatio quædam, quam religioni religiosus de seipso facit, quando illum statum assumit, eamque Prælatum nomine religionis acceptat; de qua infra tractando de professione status religiosi latius dicendum est; aliud est votum castitatis, quod in se non est donatio, sed promissio soli Deo facta, ut ex primo libro de Voto suppono, præsertim in c. 14. Unde ista duo distincta sunt, non tantum ratione (ut quidam cogitasse videntur), sed re ipsa, tum quia donatio sui, quam religioni religiosus facit, nec est materia voti castitatis, neque habet pro objecto et materia corpus proprium in ordine ad castitatem servandam, sed in ordine ad obsequium et subjectionem religionis; tum etiam quia illa donatio seu traditio non est differentia contrahens votum, vel unum aliquid cum illo componens secundum rationem, ut in d. c. 14 ostendi. Tum denique quia duo illa mutuo sunt separabilia; posset enim illa donatio sola fieri sine voto castitatis, ut fit ab aliquibus donatis seu conversis, et olim fiebat voluntate parentum de filiis parvulis, ut infra tractando de ingressu religionis videbimus. Et e contrario votum castitatis fieri potest etiam in manibus

alicujus prælati, et cum solemnitate externa, sine alia donatione voventis, ut olim fortasse a sacris virginibus fiebat; et licet tunc forte non inhabilitaret personam ad matrimonium, posset tamen Ecclesia id instituere, ut ex dicendis patebit. Sunt ergo illa duo in re distincta: nunc vero in professione religiosa simul fiunt, et quasi conjunguntur moraliter ad unam professionem religiosam quasi artificiose componendam. Hac ergo veritate supposita, merito investigamus an donatio illa, voto castitatis adjuncta, sit illa solemnitas, ratione cujus votum illud vim habet inhabilitandi personam ad matrimonium.

2. *Secunda opinio affirmat solemnitate voti castitatis formaliter consistere in dicta traditione.* — Secunda principalis opinio in hac materia est, solemnitate voti castitatis formaliter consistere in dicta traditione: ita docent graves Theologi. D. Thomas, in 4, dist. 38, q. 1, art. 2, q. 3, in corpore, et ad 2, et art. 3, q. 3. Idem habet quodlib. 3, art. 18, et quodlib. 40, art. 11, ad 1. Probabileque est in 2. 2 idem dicere voluisse, cum consecrationi speciali solemnitate tribuit, nomine consecrationis dictam traditionem intelligendo, quia per illam consecratur homo divino obsequio, ut in fine præcedentis capitis dixi. Sub nomine vero traditionis idem docuerunt Bonav., d. dist. 38, art. 2, q. 1; Durand., q. 1; Richard., art. 7, q. 2; Argentin., a. 3, ad 1; Mairon., q. unica, particula 4. Et ex Thomistis, Capreol., dist. 33, art. 1, conclus. 2 et 3, et art. 3, ad 1 Scoti contra secundam conclusionem; et ibi Deza, art. 3, notab. 4; Arag. 2. 2, q. 88, art. 7; et Soto, dist. 38, q. 2, art. 1 et 2, et lib. 7 de *Justitia*, q. 2, art. 5, col. 6. Et idem sentit Petrus Soto, d. lect. 5 de *Matrim.*, ad finem, quamvis nonnulla dicat, quæ obscuriorem ejus mentem reddunt, ut in discursu videbimus. Clarius loquitur Turrecr. in c. *Presbyteris*, dist. 27, et in c. *Sicut bonum*, 27, quæst. 1, art. 2. Et ex scriptoribus nostræ Societatis, sequuntur hanc sententiam Valentia, 3 tom., disp. 6, q. 6, punct. 5, et in 4 tomo, disp. 10 de *Matrim.*, q. 5, punct. 3; Henric., lib. 12 de *Matrim.*, c. 5, n. 3 et 4, qui alios refert, et plures Sancius infra citandus. Est autem in modo loquendi aliqua diversitas inter hos auctores, nam quidam asserunt, ipsam sui traditionem, quam religiosus facit religioni, esse essentialiter ipsum votum solemnne castitatis, quod nobis non placet, ut in lib. 1 de Voto, c. 14, et paulo etiam ante diximus, et in sequenti-

bus iterum dicemus. Alii ergo distinguendo illa duo, prout nos illa distinximus, dicunt ab ipsa traditione habere votum vim inhabilitandi personam ad matrimonium, et ideo illam esse veluti moralem formam solemnizantem ejusmodi votum. Et in hoc sensu dicunt, votum solemnne castitatis includere promissionem, cum traditione et translatione domini in Deum mediante homine, seu in hominem vice Dei. Et ita loquitur D. Thomas, d. q. 3, art. 18.

3. *Fundamentum præcipuum hujus sententiæ.* — Primum et præcipuum hujus sententiæ fundamentum est, quia res uni tradita non potest alteri valide donari; ergo religiosus donatus Deo per votum habens traditionem annexam non potest valide se tradere alteri homini in conjugem; ergo ex vi talis voti dictæ traditioni conjuncti, talis persona fit ad matrimonium validum contrahendum inhabilis; sed in hoc consistit substantialis solemnitas voti castitatis, vel certe illud est infallibile signum talis voti, ut dictum est. Ergo votum castitatis religiosæ ex vi prædictæ donationis solemnizatur, et reddit personam inhabilem ad statum matrimonii. Probatur hæc ultima consequentia, quia traditio proprii corporis, quæ in matrimonio fit, repugnat formaliter ac directe cum prædicta traditione religiosa.

4. *Declaratur et confirmatur.* — Secundo declaratur amplius hæc ratio, quia possibilis est status religiosus, in quo talis fiat traditio proprii corporis ad cœlibatum servandum in Dei honorem, ut sit impossibilis cum traditione matrimonii; ergo talis est illa, quæ nunc fit in professione religiosa cum voto castitatis; ergo inde habet tale votum, ut sit solemnne. Antecedens probatur, quia in tali genere traditionis nulla est repugnantia; nam homo potest se tradere Deo in ejus obsequium, prout voluerit, et Deus per ministros suos potest talem traditionem acceptare, et ita peculiare dominium in corpus talis hominis acquirere, præter generale dominium omnium, quod ex vi creationis habet. Sicut aliarum rerum temporalium, quæ ad cultum Ecclesiæ donantur, acquirit Deus speciale dominium, ratione cujus non potest donator de illis amplius disponere, vel alteri eas donare, quia per donationem Deo factam se tali potestate et priori dominio privavit; ita ergo potest fieri in dominio proprii corporis. Sicut potest etiam unus homo alteri se in servitum tradere, per quam donationem ab alio

acceptatam, sui dominium et propriam libertatem amittit, ita ut nec possit se a servitute eximere, nec alteri donare: cur ergo non poterit homo simili modo se Deo tradere? Probat ergo prima consequentia, quia per religiosam professionem homo perfectissime tradit se Deo in obsequium ejus, quantum potest, et ideo possessio illa quaedam mors mystica seu civilis reputatur. Sicut de monacha dixit Eugenius Papa, in c. *Placuit communi*, 16, q. 1: *Mundo mortuus est, Deo autem vivit*. Ergo in eo statu facit homo maximam sui abnegationem, et abdicationem proprii domini, ejusque translationem in Deum, quam facere potest.

5. *Declaratur status propositæ difficultatis.* — Hanc sententiam impugnant Scotus, Paludanus, Palacios, et multi alii, in 4, dist. 38; et ex modernis, Medina, Sancius, Vasquez, et alii; non tamen omnia, quæ obijciunt, efficacia sunt. Et ideo ad exacte investigandam hujusmodi sententiæ veritatem vel probabilitatem, suppono duobus modis posse intelligi traditionem illam inhabilitare personam ad matrimonium: vel ex natura sua, ac proinde jure divino naturali, vel ex institutione Ecclesiæ. Et licet utroque modo asseratur, de priori est tota controversia, nam in illo maxime loquuntur citati auctores, contra quem sensum argumentatur imprimis Scotus supra, quia etiam per votum simplex castitatis homo tradit corpus suum Deo, quantum ad effectum voti, qui est abstinere ab usu carnali, vel saltem in arbitrio hominis est hoc modo et intentione vovere castitatem, si velit. Nam, cur non? Pendet enim hoc ex ejus libertate; ergo etiam tale votum erit solemne, et irritabit matrimonium subsequens, quod dici non potest. Ergo nec de voto facto cum traditione facta per hominem id dici potest. Probat ergo prima consequentia, quia non minus transfert aliquis a se, quod immediate dat Deo, quam quod mediante homine illi donat. Nam si quis dicat Deum noluisse aliquid sibi donari immediate, nec acceptare illud, nisi per hominem, ostendat (inquit Scotus) hanc voluntatem Dei in Scriptura, quia nimirum sola ratione ostendi non potest. Quia, sicut homo potest habere animum promittendi Deo immediate, ita et donandi. Nam quod inter homines non sit donatio, nec translatio domini per solum internum actum voluntatis, ideo est quia est occultus alteri homini, qui debet donationem acceptare, ut consummetur. At vero Deus opti-

me novit internos actus voluntatis, et sicut acceptat promissionem pure mentalem, ita potest acceptare donationem ipsi immediate factam; ergo non potest cum fundamento dici promissionem acceptare, non vero traditionem.

6. *Instantia solvitur.* — Dicunt autem aliqui, donationem proprii corporis esse rem graviolem quam promissionem castitatis, et ideo licet Deus acceptet promissionem, noluisse per seipsum acceptare traditionem, quæ multo majorem deliberationem requirit. Hoc autem non satisfacit, quia etiam votum castitatis est res gravissima, et magnam deliberationem postulat; et similiter votum intrandi religionem gravissimum est, et virtute quodammodo includit traditionem religiosam, ad quam obligat, et nihilominus Deus per seipsum illud acceptat; ergo etiam acceptabit traditionem proprii corporis ad celibatum servandum, si solo animo interno fiat. Jam ergo probatur secunda consequentia, vel concluditur aliter argumentum, quia traditio interna proprii corporis ad servandam continentiam soli Deo facta non irritat matrimonium subsequens, nec privat hominem potestate tradendi suum corpus conjugi ad actum coelibatui contrarium; ergo nec traditio facta exterius in manibus prælati habet illum effectum ab intrinseco ex ipso jure naturæ. Dices nunc esse ab Ecclesia præscriptam formam se tradendi Deo, juxta quam requiritur acceptatio in religione approbata, et ideo internam traditionem nullam esse. Sed contra hoc est, quia saltem ex sola rei natura, et stando in jure divino, homo potest seipsum tradere Deo efficaciter, sua voluntate, ita ut se ad matrimonium, rite contrahendum, inhabilem et impotentem redderet, quod incredibile est.

7. *Confirmatur.* — Medina duplex vel triplex votum castitatis distinguit, et similiter promissionem ab ipso voto. — Unde hanc rationem ita defendit et amplificat Medina supra, c. 22, 25, et sequentibus, ut dicat, votum simplex castitatis non solum posse cum traditione fieri, sed etiam sine illa perpetuum esse non posse: imo indicat neque verum votum esse posse, nec inducere obligationem. Ita enim argumentatur contra prædictam sententiam, quia si votum castitatis non includit traditionem, ex vi illius Deus non habet specialem potestatem, vel jus in corpus voventis; ergo nec vovens tenetur speciali obligatione ad abstinendum a conjugio. Un-

de ulterius distinguit duplex vel etiam triplex votum castitatis: unum, quod traditionem, licet occultam vel privatam, continet; aliud, quod nuda est promissio, quod, ut ait principio c. 27, non nisi imperfectissima ratione est votum; et inferius absolute profert non esse votum, licet votum promissionem supponat. Ac tandem in hoc distinguit promissionem a voto castitatis, quod promissio est de edendo voto castitatis, et ideo non perficit spirituale matrimonium cum Deo; votum autem est de castitate ipsa servanda. Unde etiam ait promissionem castitatis perficere tantum quasi sponsalia de futuro cum Deo; votum autem castitatis perficere matrimonium, quia continet internam professionem, per quam vovens corpus suum Deo tradit. Ex quo tandem concludit, c. 28, non omne votum etiam simplex esse promissionem, nam votum castitatis simplex non est promissio, sed traditio. Unde a fortiori idem docet de voto solemnium, quia oppositæ differentiæ non possunt formaliter eidem convenire; traditio autem et promissio oppositas habent differentias. Ergo. Et hanc doctrinam videtur sumpsisse Medina magna ex parte ex glossa 27, q. 1, in principio, vers. *Quod voventes*, et c. 1, vers. *Sub testimonio*. Et illa etiam utuntur Azor, d. lib. 2, capit. 6, q. 6, 7 et 8; et Sanc., d. disp. 25, n. 4, 5 et 6.

8. *Impugnatur Medinæ impugnatio.* — Nihilominus hæc impugnatio prædictæ sententiæ parum efficax mihi videtur, et prout a Medina urgetur, multa falsa et absurda continet. Nam imprimis perinde est dicere, dari aliquod votum quod non sit promissio, ac dicere dari hominem qui animal non sit; nam sicut animal est genus hominis, ita promissio est genus voti, ut in lib. 1 de Voto, c. 13 et 14, ex Scriptura, Patribus, et ratione probatum est. Et de voto castitatis in particulari probatur, quia nullum est votum castitatis quod non obliget ex fidelitate Deo debita ad servandam castitatem in futurum; sed talis obligatio non nascitur, nisi ex promissione Deo facta, ut dicto loco probatum est, et statim amplius declarabitur; ergo nullum est votum castitatis quod non sit promissio. Quod non solum de simplici, sed etiam de solemnium voto castitatis verum est, etiam juxta prædictam sententiam recte explicatam, quia essentialiter est promissio, licet illi traditio jungatur, ut jam dixi hic, et in lib. 1 de Voto, et in sequentibus amplius confirmabitur. E contrario etiam nulla est promissio

castitatis Deo facta, quæ non sit votum, quia illa est voti definitio. Nec instantia de promissione vovendi castitatem est ad rem, quia etiam illa est verissimum et propriissimum votum. Sicut est verum votum promissio ingrediendi religionem, quia est promissio facta Deo, et obligat ex fidelitate Deo debita. Non tamen est votum castitatis, quia non cadit immediate in illam, sed in statum religionis, et consequenter in ipsum votum castitatis. Unde est quasi reflexum votum, quod obligat ad vovendam castitatem, non vero ad castitatem ipsam, quamdiu non vovetur. Sicut votum religionis obligat ad vovendam obedientiam, non tamen ad obedientiam ipsam servandam. Promissio ergo vovendi castitatem sicut non est votum castitatis, ita nec est promissio castitatis; et e contrario, sicut est promissio vovendi, ita etiam est votum vovendi. Unde non differt a voto castitatis in genere voti, sed in proxima voti materia.

9. *Potest dari votum simplex castitatis, quod sit pura promissio, et nullam habeat traditionem.* — Deinde non videtur dubium quin possit dari votum simplex castitatis, quod sit pura promissio, et nullam traditionem habeat adjunctam. Probat ergo dictis, quia idem actus non potest esse promissio et traditio, ut idem auctor fatetur, et in c. 14 de Voto late probavi. Neque etiam illi duo actus promittendi, et tradendi rem promissam, sunt per se aut necessario conjuncti, sed separari possunt pro arbitrio libertatis. Sæpe enim donamus quod nunquam promisimus, et promittimus quod vel nunquam, vel saltem non statim tradimus. Quin potius repugnat circa eandem omnino rem, et secundum idem versari simul promissionem et traditionem; nam promissio respicit futurum, traditio de præsentibus fit. Quod si interdum fit de præsentibus donatio alicujus rei cum promissione aliqua, tunc non promittitur res jam donata, id enim repugnat, sed promittitur vel fructus talis rei, vel conservatio donationis factæ, vel quid simile. Ergo potest dari pura promissio castitatis, quæ nec sit traditio, nec habeat illam adjunctam. Probat ergo prior pars, tum ex illo principio, quod promissio et traditio non sunt idem actus; tum quia castitas non consistat quasi in habitu, vel re aliqua permanenti, sed in carentia actuum futurorum voluntaria. Et ideo non donatur castitas ipsa, cum fit votum, sed promittitur ejus observatio. Altera item pars illationis probatur, quia, dato et non concessio, quod subjectum vel princi-

pium castitatis, id est, corpus vel voluntas possit donari, cum castitas ipsa promittitur, semper id pendebit ex libertate voluntatis. Ergo potest homo promittere castitatem, nullam sui donationem faciendo.

peccabit, si revera non promisit, quia illa voluntas non est nisi propositum de se efficax id faciendi, et quidquid aliud voluntas conatur, vanum est, si non prodeat in actum promittendi, seu reverendi Deo.

dinatur ad usum et gubernationem rei, alias frustra esset. Deus autem non suscipit in se peculiarem usum et gubernationem alicujus rei

tum est ex natura rei, vel etiam de facto; ergo traditio non est per se sufficiens ad solemnizandum votum. Consequentia clara est

claudicantem; et priorem aiunt ex se et ab intrinseco reddere personam inhabilem ad matrimonium, et ita solemnizare votum castitatis; non vero posteriorem; et hujus posterioris modi dicunt esse traditionem illam Societatis. Unde ad argumentum negant consequentiam, quia traditio, quæ fit a religiosis Societatis non professis, est alterius rationis a traditione, quæ fit a professis, tam ejusdem Societatis quam aliarum religionum approbatarum. Nam in professione solemniter fit traditio perfecta, et simpliciter perpetua ex utraque parte, quia et religiosus ita se tradit ut se perpetuo privet dominio sui corporis, et religio etiam illam acceptat ut irrevocabilem, et ita se obligat religioso, ut non possit illum dimittere quoad vinculum, nec professionem seu traditionem semel factam dissolvere. Traditio vero illa quæ ab scholaribus vel coadjutoribus Societatis fit, licet ex parte religiosi sit perpetua, et ideo cum tribus votis sufficiat ad statum religiosum constituendum, nihilominus ex parte religionis non est ita perpetua, quia ex certis causis potest religiosum liberum dimittere, et repudiare donationem sibi a religioso factam. Et hinc fit ut hæc traditio non ita solemnizet votum sibi annexum, sicut prior. Hanc distinctionem refert Sanc. supra, n. 11, et tradit Vasquez, d. disp. 165, c. 8, responsum prædictum approbando. Et idem sentit Valentia, tom. 4, disp. 10, q. 5, punct. 3, et late ac docte Basil., in lib. Variar. disp., q. 3, c. 5; et est sententia satis probabilis.

17. *Impugnatur prædicta distinctio.* — Nihilominus iudicio meo vim argumenti facti non enervat. In duobus enim comparari potest quoad perfectionem traditio seu donatio religiosa, quæ in Societate fit post biennium, ad illam quæ fit in absoluta et solemniter professione. Primo, in substantia (ut sic dicam) traditionis, id est, intensione, vel magnitudine obligationis, aut in extensione materiæ, et amplitudine rei donatæ, ac denique in abdicatione domini proprii corporis et voluntatis. Secundo, comparari possunt in perpetuitate et irrevocabilitate talis donationis, ac proinde in incapacitate recuperandi unquam libertatem, et dominium sui alteri donatum. In priori comparatione, falsum est dicere, illam donationem, quæ in Societate fit cum votis simplicibus, minus perfectam esse, quam quæ fit in quacumque professione religiosa. Nam scholaris vel coadjutor Societatis, cum tria vota emittit, vere se Societati donat, ab-

dicando dominium suæ voluntatis et corporis in ordine ad omnia obsequia Dei et religionis, secundum suam regulam. Unde in ipsamet religione Societatis, in hoc non est inæqualitas perfectionis inter hos religiosos, et alios solemniter professos. Cum ergo professi Societatis non minus perfecte se tradant religioni suæ, quam cæteri professi monachi religionibus suis, fit consequenter ut dicti religiosi Societatis non professi quoad hanc partem non minus perfecte se tradant, quam cæteri omnes religiosi, sive quoad abdicationem domini in seipsos, sive in extensione materiæ, seu rei donatæ. Quippe qui (ut ait Gregorius XIII, in d. constitut.) *per ea vota se actu religioni tradunt, seque divino servitio in ea dicant.* Utique plene et integre, juxta suam regulam.

18. *Incapacitas domini temporalium bonorum in professis solemniter non provenit ex sola traditione sui.* — Neque contra hoc obstat, quod isti religiosi Societatis per vota simplicia non fiunt incapaces domini temporalium bonorum; tum quia non agimus de traditione quoad externa bona fortunæ, sed de donatione propriæ personæ, quoad omnes usus sui corporis regulæ consentaneos; tum etiam quia incapacitas domini temporalium bonorum in professis solemniter non provenit ex sola illa donatione sui, sed adjuncta ordinatione Ecclesiæ, ut infra ostendam; et ideo, stante æqualitate in donatione sui, potest ex ea parte in illo effectu esse inæqualitas. Denique in magnitudine seu intensione (ut sic dicam) obligationis etiam est æqualitas. Nam si sit sermo de obligatione ad religionem ipsam, cum hæc oriatur ex translatione domini in ipsam, sicut donatio in sua substantia æqualis est, ita et obligatio, quæ ex illa nascitur. Si vero sit sermo de obligatione, quæ nascitur ex voto castitatis, etiam illa non est minor, quia, teste Cælestino III, in capite *Rursus*, Qui Clerici vel vovent., votum simplex non minus obligat apud Deum, quam solemniter. Maxime quia etiam, juxta dictam sententiam, præcisa traditione, et nudam promissionem Deo factam considerando, non intelligitur differentia inter utrumque votum, et ideo prudenter addidit Cælestinus illam particulam, *apud Deum.*

19. Præterea in comparatione illarum traditionum, quoad durationem seu perpetuitatem ex parte personarum se tradentium, etiam est æqualitas, quia voventes simpliciter

in Societate, etiam ex parte sua se in perpetuum tradunt Societati, nec possunt unquam, vel in illo casu donationem de se factam revocare, aut sine apostasiæ labe propria voluntate recedere. Ratione cujus perpetuitatis, illa traditio et perpetuitas votorum, quæ, illa durante, existit, ad verum, proprium ac perfectum statum religiosum constituendum sufficit, ut Gregorius XIII definivit, et infra dicemus. Solum ergo ex parte acceptationis talis donationis, quæ a prælato fit nomine religionis, est inæqualitas, quia in Societate superior acceptat illam donationem quantum ad translationem domini in religionem, et quantum ad obligationem personæ se donantis, non tamen quantum ad obligationem retinendi immutabiliter illud dominium, sed potius reservat religioni et ejus prælatis potestatem repudiandi dominium illud, in quo a professione solemniter differt. Hancque inæqualitatem Societatis, Bullæ et Constitutiones ostendunt, et non aliam, quod attinet ad prædictam traditionem.

20. At vero hæc differentia non satis est ad factum argumentum solvendum. Quod ita ostendo. Nam ex hac differentia solum sequitur, per hanc donationem Societatis cum voto castitatis non fieri personam inhabilem ad matrimonium perpetuo et irrevocabiliter, sicut fiunt alii religiosi solemniter professi. Quia, si illa donatio rescindatur, et consequenter vota tollantur, et persona in pristinam libertatem transeat, tolletur illa inhabilitas, sicut nunc etiam fit. Nihilominus tamen in hoc debet servari æquiparatio, quod si traditio professorum utrinque irrevocabilis, ab intrinseco et jure divino ac naturali reddit personam inhabilem ad matrimonium irrevocabiliter, etiam illa traditio Societatis reddet ab intrinseco personam inhabilem ad matrimonium, quamdiu non revocatur, licet per rescissionem prioris contractus possit auferri. Consequens autem est falsum; ergo etiam illa sententia falsa est. Probatur sequela, quia ideo dicitur professio natura sua et divino jure facere religiosum impotentem ad rite contrahendum matrimonium, quia cum jam non sit suus, sed ejus cui se donavit, non potest alteri valide donare seipsum; at vero, si hoc ita est, eadem ratione sequitur, simpliciter religiosum Societatis, quamdiu religiosus manet, et donatio sui, quam semel fecit, non rescinditur, non posse valide alteri se donare, ac subinde pro illo tempore non minus ab intrinseco esse inhabilem ad matrimo-

nium, quam in perpetuum religiosus solemniter professus.

21. *Impotentia ad donandum valide rem prius donatam, non provenit ex eo, quod prior donatio irrevocabilis sit, sed ex eo quod nemo potest donare quod non est suum.* — Probatur consequentia, quia impotentia ad donandum valide alicui rem prius alteri donatam, non provenit ex eo quod prior donatio irrevocabilis sit, sed ex eo quod nemo potest donare quod non est suum eo tempore in quo donationem facit. Unde si quis donavit agrum Petro, et tradidit illum, non potest illum Paulo donare, etiamsi prior donatio facta Petro revocabilis per ejus voluntatem sit, si eundem agrum donatori restituere velit; quia dum non revocatur, dominium vel potestatem in agrum non habet. Cum ergo ostensum sit, religiosum simpliciter Societatis non minus se donare religioni quoad abdicationem domini in seipsum, et translationem ejus in religionem, quam religiosum solemniter professum, profecto tam est impotens ad se tradendum alteri, quamdiu in illo statu permanet, quam semper sit solemniter professus in statu suo; si ergo in hoc talis impotentia sequitur ab intrinseco ex vi prioris traditionis, etiam in illo sequetur, durante statu. Quod autem hoc consequens falsum sit, constat ex progressu Societatis; nam in principio tales religiosi non fiebant inhabiles ad matrimonium, etiam durante statu, et postea per constitutionem Gregorii facti sunt inhabiles durante statu; et tamen nec traditio, nec vita, nec modus a religione institutus ad assumendum talem statum, immutata sunt; ergo signum est illam inhabilitatem non provenire ab intrinseco ex traditione, sed ex lege Ecclesiæ; ergo nec in donatione omnino irrevocabili, quam cæteri religiosi faciunt, id provenit ab intrinseco ex traditione, sed aliquid amplius ex parte Ecclesiæ necessarium est. Atque hoc argumentum, inductum ab exemplo cum paritate rationis, videtur mihi satis efficax, nec video quid possit convenienter responderi.

CAPUT VIII.

SUPERIOR OPINIO EX JURE IMPUGNATUR, ET SOLEMNITATEM VOTI CASTITATIS DE JURE HUMANO ESSE OSTENDITUR.

1. *Bonifacii textus principalis.* — Sequitur ex prædicta sententia solemniter esse de jure